

Германської правової сім'ї, проте на більшості території України (крім Галичини, Закарпаття та Буковини які входили до складу Австро-Угорської імперії) не безпосередньо, а через призму імперських традицій Росії та з урахуванням комуністичних псевдо цінностей що існували в ній після приходу до влади більшовиків;

3) умовах сьогодення наше суспільство здійснено рішуче відмовлення від всього російсько імперського та комуністичного минулого, у повному обсязі це стосується й правової системи, з якої видаляється усі застарілі положення і вона наповнюється європейськими цінностями та європейськими стандартами побудованими на кращих цінностях і традиціях як Романо-Германської таки Англосаксонської правових сімей щодо забезпечення справедливості та ефективності правового захисту прав свобод та інтересів приватних осіб, в тому числі від свавілля з боку держави.

Список використаних джерел:

1. Мірошніченко М. Генезис правової системи України: теоретико-методологічний аспект: дисертація. 12.00.01. Київ: Університет «Україна», 2015. 432 арк.
2. Соціалістична правова сім'я. Васильєв А. Теорія права і держави: підручник. За загальною А. Васильєва. Київ, КНТ. 2010. URL: <https://lawbook.online/ukraine-gosudarstva-prava-teoriya/sotsialistichna-pravova-simya-72165.htm>
3. Степаненко К. Поняття та функції правової системи України. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції 2017. Ч. С. 24-27.
4. Оборотов Ю. Євразійська правова сім'я: перетворення нашого права. Конституційне будівництво в Україні: теорія і практика : матеріали міжн. наук.-пр- акт. конф., присв. 4-й річниці Конституції України, 1–3 червня 2000 р.; Закарпаття, Україна. Ужгород, 2000. С. 195–198.
5. Чукаєва О. До проблеми типології правової системи сучасної України. Juris Europensis Scientia. 2020. № 4. С. 20-24.
6. Мерник А. Українська національна правова система в умовах глобалізаційних процесів. Юридичний науковий електронний журнал. 2019. № 6. С.37-42.
7. Хаустова М. Правова система України: особливості становлення та сутнісні риси Державне будівництво та місцеве самоврядування Випуск 21. 2011. С. 64-75.
8. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини. Закон України. Відомості Верховної Ради України. 2006. № 30. ст. 260.
9. Про забезпечення права на справедливий суд. Закон України. Відомості Верховної Ради. 2015. № 18, № 19-20, ст.132.
10. Романо-Германський тип (сім'я) правових систем. Скакун О. Теорія права і держави. 2018. URL: https://pidru4niki.com/1262091843012/pravo/teoriya_prava_i_derzhavi

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОБІГУ МЕДТЕХНІКИ ТА ТОВАРІВ МЕДИЧНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Некрасова Наталія Іванівна

науковий співробітник Науково-дослідного інституту публічного права

Створення якісної системи публічного адміністрування у різних сферах життєдіяльності суспільства є першочерговим завданням вітчизняної публічної адміністрації. Відповідно до таких сфер відноситься і публічне адміністрування у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні, зокрема, адміністрування здійснюється за допомогою системи державних та недержавних органів.

Відповідно до цього, суб'єкти публічного адміністрування повинні створити всі необхідні умови в нашій державі для надання якісних медичних послуг та забезпечення громадян права на лікування та підтримання життєдіяльності.

Крім того, перш ніж почати розгляд нашої проблематики, ми повинні з'ясувати такі правові поняття, як: «публічна адміністрація», «публічне адміністрування», «як публічного адміністрування».

Таким чином, розкриваючи сутність теми: «Деякі особливості суб'єктів публічного адміністрування у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні», ми повинні розглянути найважливіші аспекти діяльності їхньої діяльності та визначити їх перелік.

Публічне адміністрування у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні являє собою публічно владну діяльність відповідних органів різних рівнів, предметом якої є обіг мед техніки та товарів медичного призначення. Ця діяльність виражається в різних формах якими є: створення, випуск, реалізація, експорт, імпорт, знищення та утилізація лікарських засобів.

Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації в Україні – це юридично закріплене положення публічних суб'єктів адміністративного права (суб'єктів владних повноважень), що характеризує їх місце і роль у публічному адмініструванні.

При організаційно структурному підході публічна адміністрація – це сукупність органів, які утворюються для здійснення (реалізації) публічної влади. В українському праві публічною владою визнається: а) влада народу як безпосереднє народовладдя; б) державна влада – законодавча, виконавча, судова; в) місцеве самоврядування.

Зокрема, публічну владу в Україні здійснюють такі органи, як: Верховна Рада України (парламент), Президент України (як владний інститут), місцеві ради (вони реалізують владу народу, що знаходить вираз у виборчих процесах); органи та установи, що реалізує державну владу (органи виконавчої влади, суди тощо); органи й установи, що реалізують місцеве самоврядування (виконавчі комітети місцевих рад, громадські об'єднання, органи самоорганізації населення тощо).

Таким чином, Державна служби України з лікарських засобів та контролю за наркотиками, як суб'єкт публічного адміністрування у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні – це один із основних органів публічної адміністрації, який відповідно до своїх повноважень повинен здійснювати контроль за обігом медтехніки та товарами медичного призначення в Україні, зокрема слід також запровадити контроль за електронною системою обігу таких засобів (яка повинна включати в себе всі елементи їх обігу від етапу створення до їх утилізації).

Отже, суб'єкти публічного адміністрування у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні – це організаційно-структурна сукупність органів адміністрування, що мають законні повноваження для державної реалізації інтересів на імпорт, виробництво, забезпечення та обіг якісних товарів у сфері обігу медтехніки та товарів медичного призначення.

Список використаних джерел:

1. Глобенко І. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації в Україні. Дис на збобуття докт. філософ. у галузі права. Науково-дослідний інститут публічного права. 2021. 204 с.
2. Особливості стратегічного планування та цільового програмування в оборонній сфері України. Право і Безпека. 2017. № 2. С. 54-64. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2017_2_12.
3. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Адміністративне право» / Національна академія внутрішніх справ. Київ. 2021. URL: https://www.naiu.kiev.ua/files/kafedru/app/lectures/admin-pravo/kurs_leks.doc.
4. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19 лист. 1992 р. № 2801-XII / БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>

5. Стрельченко О. Доктринальна характеристика адміністративної відповідальності за порушення норм (правил) сфери обігу лікарських засобів. Адміністративне право і процес. 2019. № 3. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/3/34.pdf>.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЗМІСТУ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ ТА ОБМЕЖЕННЯ МОНОПОЛІЗМУ В УКРАЇНІ

Невінглоўська Юлія Михайлівна

здобувачка Науково-дослідного інституту публічного права

Економічна сфера є основним об'єктом державного управління, саме адміністративно-правове регулювання, без якого не може обійтись жодна із галузей права, є запорукою розквіту та добробуту держави.

Розглядаючи питання змісту публічного адміністрування економічної конкуренції та обмеження монополізму, слід виходити із визначення самого поняття.

У словнику української мови визначено поняття слова зміст як: 1) суть, внутрішня особливість чого-небудь; 2) певні властивості, характерні риси, які відрізняють дане явище, предмет від подібних явищ, предметів і т.ін.; 3) розумна основа, мета, призначення чого-небудь [1]. Розглядаючи публічне поняття публічного адміністрування, що зазначити що на теренах України воно з'явилося недавно, тому серед науковців недосягнуто єдиної думки щодо цього питання. У більшості випадків застосовується термін «державне управління». Науковець О. Шатило розглядає публічне адміністрування як науковий концепт і практична діяльність – регламентована законами та іншими нормативно-правовими актами діяльність суб'єктів публічного адміністрування, спрямована на здійснення законів та інших нормативно-правових актів шляхом прийняття адміністративних рішень, надання встановлених законами адміністративних послуг [2]. Публічна адміністрація або *acquis communautaire* (з французької) означає зведення правил і вимог Співтовариства, це сукупність правових документів, напрацьованих в рамках ЄС (договорів, постанов, директив та інших актів [3]. Так, наприклад, укладчики підручника «Адміністративне право» зазначили, що публічне адміністрування є виразом реалізації юридичної діяльності виконавчої влади. Публічне адміністрування як форма реалізації публічної влади – це адміністративна діяльність суб'єктів публічної адміністрації, яка є зовнішнім виразом реалізації завдань (функцій) виконавчої влади, що здійснюється з метою задоволення публічного інтересу і негативно відмежовується від законодавчої, судової та політичної діяльності [4]. А, О. Бойко визначив публічне адміністрування, як складний процес взаємодії двох сторін: тієї, хто управляє; і тієї, ким управляють, в яких важливу роль відіграють зворотні зв'язки. Публічне адміністрування може бути представлено як сукупність двох складових підсистем. Традиційна підсистема публічного адміністрування виходить із пріоритету прямих зв'язків, в якій мало уваги зверталось на взаємозв'язок цих двох підсистем, тобто процес управління розглядався як односторонній процес, як жорстко управляючий вплив. Проте суспільство – це складна соціальна система, що володіє внутрішнім механізмом саморегулювання і саморозвитку [5, с. 151-163]. Виходячи із цих понять, можемо стверджувати, що вищезазначене поняття має широке та вузьке визначення. Ми схилиємось до визначення здійснене укладчиками підручника «Адміністративне право» В.Галуцьким, П. Діхтієвським та іншими.

Виникають певні неузгодженості і у визначенні «конкуренції». Так, конкуренція (від лат. *conspicere* — зіштовхуюсь) — це економічне суперництво між відокремленими виробниками продукції, робіт, послуг за завоювання ринку та отримання більшого прибутку. Без конкуренції ринкові відносини практично неможливі [6, с. 205]. А, законодавець визначає економічну конкуренцію (конкуренція), як змагання між суб'єктами господарювання з метою здобуття завдяки власним досягненням переваг над іншими